

de la presentació de llur candidatura l'hagi donat un periòdic ministerial, com es *La Lucha*, de Girona. Si la candidatura Fourier hagués sigut netament conservadora, el públic n'hauria hagut esment per una nota de *La Época* de Madrid, o *La Vanguardia*, de Barcelona.

Formada aquesta convicció, arrelada aqüesta creencia en l'ànim dels electors del districte, an el senyor Fournier, si persisteix en la presentació de la seva candidatura, li espera la més espantosa de les *debâcles*. Aquest districte, si no s'hi troba un conservador, políticament parlant, per remei, es socialment conservador de soca-arrel. Y aquests elements socialment conservadors, que constitueixen la majoria del districte, no poden sentir parlar de les tendències anticlericals del gabinet Canalejas ni de las orientacions socialistes-latfundioses de son president.

**

Examinada la candidatura Fournier, resulta *canera* de cap a peus. Representa tant sols una imposició del govern. Aquest caràcter la fa odiosa y antipàtica, y es un signe de la derrota que li espera; doncs com diu en Pol, de *La Veu*, quan les campanes tocan a somatent contra 'l govern centraliste, tocan a gloria y a festa pera Catalunya.

Albol.

De Crespiá

Sr. Director de L'AVENÇ DE LA GARROTXA.

Volgut Director: La meua ploma corria esvarada sobre 'l paper empena per la forsa d'un parell de bous peressosos, omplint quartilles y mes quartilles, relatant lo que fou d'aquesta poble el dia de la tira tan coneguda per la seva dolcesa y ferne ofrena als llegidors d'aqueix *setmanari*, quan de sobte, recordo havia contret envers ell un sacratissim deute, deute que necessariament devia pagar si no volia ferme mereixedor del titllat de desagrahit, majorment quan els seus fundadors tingueren la germanívolva deferencia de comunicarme á corre-cuita 'l seu naixement.

¡No l'havia saludat encare! Aquí la ploma restá quieta, totes les forses no l'haurien moguda, precis es doncs, qu'encapsali aquestes ratlles tot saludantlo ab la expressió nascuda en el tons de la meua ànima: ¡ben vingut sigas AVENÇ DE LA GARROTXA! Sí, una y mil vegades ho repeteixo, ja no individualment, sino en nom de la Comarca; car estic segur qu' en aquestos moments, tots, ben tots, uneixen la seva veu en aquest crit de: ¡Visca L'AVENÇ DE LA GARROTXA, Visca Catalunya y avant!

Jo, lluitador incansable, á mida de les meves forses! pera assolir les nostres reivindicacions; jo, lluitador fervent per tot lo que signifiquí avenç y progrés, trobava un buit en mitj de nostra feconda Comarca, fins m' en planyía y tot, y avuy vosaltres heu vingut á cubrirlo, qu'es lo que m'aconhorta.

Rebéu també la meua mes franca felicitació y la faig mes extensiva, per la tan encertada direcció com orientació que sabéu donarli.

Vosaltres tal vegada, com jo mateix, n'exiren crucificats... ¡qué importa! els drets y debers del home mancomunats á la patria ho exigeixen; per aixó no desmayéu; si la present generació no ho agraeix, pensém y aquí del nostre coratge, ho farán els esdevenidors. Sols es un deute que tenim contret; per aixó, sense eufemismes de cap mena, rebém á tothóm y á tothora ab els brassos ben oberts si de bon cor s'apropen á nosaltres y para 'ls quins no frueixen aquest sentiment, compadexemnos d'ells, al ensemps girém cara de tres-deus en aquells que tot dientse catalanistes, burinen á tall de

corc immond el ja tan enlaira casat ab l'intent de que s'escampi per les inmensitats enllotades.

Tornanthi, doncs, ab la fira, fou mes condecorada de lo que 'ns imaginavem. De bon cor dono grans mercés á tothóm y d'un modo particular als banyolins qu'ho feren de bó de bó, ¿Veritat que molts dels visitants hi trobaren de menys alló de deu anys enera? Tot y la gran gentada, durant el dia no 's registrá incident que mereixi esmentarse; es alló... són catalans y prou.

No puc dexar la ploma sense felicitar avans als nostres dignes representats de la provincia per son reconegut triomf ¡Visquen nostres Diputats!

JOSEP GALLOSTRA.

Crespiá, 8-3-910.

DESDE LA LLAR

—Ja, ja, ja, ja!....

—Mira aquell, com riu tot sol.

—Ja, ja, ja, ja!....

—Ep, mestre, ¿se pot saber qu'es lo que 't fa riure tant?

—Ja, ja, ja, ja, ja!....

—Quan acabis, avisa.

—¿Que no heu llegit aixó que diu *Las Noticias*? En Torras tindrà un contrincant que 'l farà tremolar; ja cal que 's prepari. Cristina, y quin enemic mes temible!

—Jo ja ho havia llegit á *La Lucha*.

—¿Perqué no ho deyes? Sino qu' ab tú ja se sab; sempre tan callat á pesar de ser tan.... regidor.

—Veyám, diguéu ¿qui es el *papu*?

—Ja us ho diré jo: es don Juli de Arenys de Mar, aspirant á conservador, á l' acta de diputat per Torroella y.... ¿sabéu á que més?

—¿A una cartera? ¿A una magistratura?

—No; á la *gendreteria* del governador de Barcelona.

—¿Ab que 's menja aixó?

—Vol dir qu' aspira á la blanca má d' etc. etc.

—Justa, le fusta, que diu en Sagner.

—Si que n'aspira de coses!

—Mes qu' una máquina pneumática.

—¿Sabéu si te rals?

—Diuen que no.

—Doncs si don Juli es conservador á seques que 's prepari. perque 'ls electors li donarán un juli....

—Oh, *alto, alto*; diuen que ja 'n comprará de vots.

—¿Sense diners?

—Ab especie; donará un grapat d' admetlles d'Arenys per cada vot.

—Si ho fá, tindrà 'l vot de tota la maynada de casa.

—Y el de la meua dona, que també es mes llaminera....

—Per llaminé 'l burro de casa.

—¡Mira, mira, si se 'n poden comprar de vots.

—Jo créc, per xó, que desistiré ¡fará com aquell d' «Espanya, qu'encare llaura ab arado romana».

—¿Vols dir que ho farà?

—Jo be hi estic.

—¡Ay, pobra maynada!

—¡Pobra dona!

—¡Pobre burro!

ENDEVINAM.

Una visita

Eren les nou del vespre; estavem celebrant alegrement l'arribada *dels nuvis de la casa*, quan uns plors desgarradors exits del cap-d'avall de la escala, 'ms cridaven l'atenció poderosament.

Escoltém; els plors s'apropen.... y sentim que algú truca a la porta de la «Unió». Obrim. Entren la Fé y l'Art plorant amargament. Els de la dreta de la llar ofereixen cadira a la primera; els de la esquerra conviden al segón.

—¿Qué hi há, qué voléu?—els pregunta nostre Director, tot posantse les ulleres.

L'Art va contestar:—Venim a n'aquesta Redacció perquè 'ms diguin si té mes rahó de plorar la Fé o jo ab lo qu'está passant a Santa Maria.—

—Si, perquè si la vila no vol donar diners per reconstruir l' altar Major, ningú 'n surtirá més perjudicada que jo—va replicar la Fé.

—Aixó ray; per fer un altar ab pocs diners s'arregla; però la empastifada de parets qu'están fent es una cosa que no tindrà remey. ¡Tant bé qu'havia fet el foc ab deixar la pedra sense guix! ¡y quina mala sombra!—va contestar l'Art.

El Director els hi va dir:—Está bé; demá de bon dematí, aixís qu'obrirán la Iglesia la Redacció en pés anirá a veure lo que fan, y segóns sigui, fallará sobre qui té mes rahó de plorar.—

A primera hora del dia següent varem trovar un escolá qu'obria la porta y varem preguntarli avants d'entrar.

—Escolta minyó, ¿qu'es gaire bonic, lo qu'arreglen aqui dins?

Y rihent, y casi sens'escollarnos, exclamá:

—É mé lleeceig!...

Y en efecte:

L'Art tenia rahó.

La gana d'una reina

—¡Tot aquell animalot!
—I encare prou no'n tenian.
—Viva Dén, se menjariaa un bou, ab banyes y tot.

(D'El Castell dels tres Dragóns).

Sa graciosa Majestat la reina Guillemeta o *Guillermina* d' Holanda, temps enera va estar greument malalta, fins al punt de perillarli la existencia.

Alguns cronistes indiscrets, passada la malaltia, varen revelar que 'ls trastorns experimentats per la reina foren deguts a un desor-

dre en el menjar; la jove reina d'Holanda no menja, devora; la pota de xay y el filet de varella cuit a l'inglesa son sos plats predilectes.

Respecte a sa fam, heus'aquí lo qu'escribía un de sos metjes:

«Per lo qu'he pogut observar en l'ambient immediat a la reina, no podrá guardar sa salut molt temps perquè menja y beu tan bárbarament, que 'l mateix Gargantúa s' hauria espantat devant dels menjars que cada dia li serveixen.»

Lo que hi ha de veritat es que la taula está sempre parada; els plats s' hi cambien ab espantosa rapidesa.

De bon-dematí pren café ab gran cantitat de «pumpernichel» (pá negre ensucrat), tallat en llesques fines molt untades de mantega.

A les deu formatje a la crema, pastels calents y un o dos gots de vi negre dols.

A les dues un bon dinar.

A dos quarts de cinc thé a la russa ab sandvichs.

A les vuit un d'aquest suculents sopars mes propis del dinar de casament d'un ricatxo que a la taula d'una reina.

A les deu vi ranci y borregos.

Desde llur casament, pera ser agradable a son marit, la jova sobirana ha umplert els cellers de xampany, borgonya, tokay y altres vins deliciosos, als quals tothóm hi fá honor.

Quan la reina d' Holanda va de viatge, 's cuida tan bé com en son castell real y es probable que tingui la mateixa gana.

Un vell gentil-home, que va tenir l' honor de viure en el mateix hotel que la Guillemeta y sa mare, quan teren el darrer viatge a Suissa, ab motiu d'aixó, va fer grans revelacions.

«Molt dematí, casi cada día, esperen dos landós a la porta del hotel y desde 'ls nostres balcóns no tardém en veure a la jova Guillemeta, ab son trajo blanc y son gran capell florentí, acompanyada de sa mare, mes grassa encare qu'ella. Pugon en el primer carruatge, en tant que dues o tres dames y un senyor s' acomoden tan bé que poden en el segón, entremitj de molts cistells y paneres. Y marxen per tot el dia. Al punt de les sis tornen els carruatges, y la jova reina, sense esperar a que la ajudin, baixa alegrement del cotxe, y va á contondres immediatament ab la petita societat reunida a la terrassa.

—Vostra Majestat ¿torna contenta de la excursió? li pregunta algú. ¿Qué pensa de nostres montanyes y llacs? ¿li han agradat?

—¡Encantadal respón. ¡S'hi está tan bé a Suissa! Per tot s'hi troven fondes proveides de refre-cos y menjars! Us asseguro que teniem fam; es la ventatja dels paisos montanyosos: fan venir tanta gana! Miréu com son buides les nostres paneres y aixó qu' hem renovat les provisions dues o tres vegades en les fondes d'aquest pais.

—¿Ha pogut veure bé Vostra Magestat la Dent del Mitjdía?

—¿La Dent del Mitjdía? No, no ho crec. ¿Hem vist la Dent del Mitjdía? pregunta a un de sa comitiva.

—Vostra Majestat s' hi estava d' esquena mentres dinava—li responen— y sé que no li hauria plagut que se la molestés.

Per una vegada no; respongué la reina.— Hem de veure la Dent del Mitjdía; demá hi tornarém y us demano que 'm feu pensar a sentarme de manera qu' aquesta vegada pugui veurho de cara.

(Traducció).